

ג ד י ע ין ש מ ד

מחלקה מספר שלוש
 הפסיעה קצובות על
 גבי כביש-האספלט
 בטחנה. משה ליפ-
 שיץ, שהועלה היום
 לפני הצהרים מדר-
 גה מכיף לדרגת
 סמל. תקע עקביו
 דרך תקיפות תקיעה
 אחר תקיעה באס-
 פלט המרוכך הניתן
 במקומן גומות-עץ
 בות. מחמת חום היום.

שאינו נחשב, אפילו באמצעו של קיץ. עם בנקך הוא פחות לערך וגובר
 כעלות החמה נשב ומתלהט לפני חצות היום. וסופו שהורג את האנשים
 בעצם האימונים עד שהוא נפוג קמעה במעריב, ורעננות כלשהי
 גינחה בעצלתיים עם נצנוצי רבבות הזכוכים. אולם בזה הרגע
 הולך הסמל משה ליפשיץ את המחלקה מספר שלוש אל המחסן.
 לא נצטרך לשמאל ימין בקולן האדיר משום שאילו עשה כן היה
 נצטרך ללא תקנה; לא היה צורך בכך. משום שהמחלקה צעדה בקצב
 המתקבל על הדעת ומשנם ונאת שלישיית, שלושים גרוגות החיעו
 לטרונים, ובהם אחד — אלברט אלהויה היה צורח צרפתית שלושה
 משפטים קצובים, חקריי מהרים אחריו בבאס מהריר — חזקר חלילה.
 צעדו שם שלושים בחורים עליונים ממרוקו, מרוקנים. שלושים
 גולגולות מבהיקות-שיער, מחמת חצי בקבוק ברילינטין מהוזה
 בקפידה. נינעו בקצוב ומפעם לפעם נפנו אחת אל רעותה. אגב
 התרבת שחול שאינו משתמע אלא אחת. — הנאה אמיתית מהמשמעות
 המצורפתת של הטוראי אלברט אלהויה. הסמל משה ליפשיץ לא
 הבין ולו גם מלה אחת מכל שהוצרח באונו זה שלוש רקות. ועם
 ססקר טוראים אלה אחת ושניה סבר שהללו חומדים לצון ומלעציגים
 לעומתו צרפתית, אשר תבין או לא תבין, היא אמורת בפיהם בוטה.
 שיסעית כתער.

חיות... פראי אדם... יקחם הרוח... הועיף לעצמו חרש ולא יסף אגב שהוא מצדד ראייה נוקבת בפרצופו של הטוראי אלברט אלחדיף. זה גצה אמרתיו המצחיקות ושפמו העשוי שוליו כשתי טבעות נתארך מעל פעותן בית-לעיסתו הירדני, ובעודו כך הצתיד לבנותיך שלגיותיו כיצור חסני שחר לטרפו.

כאן עלתה חמת-זעם בסמל, שהסיק כי זהו שיא-השיאים בלעגו הנמחר של הטוראי אלברט אלחדיף, וסופו שהגביה קולו: אלברט אלחדיף! צא מהשורה!

הברש הצרחני הילך כמי שמשרוקית תקועה בגרונו, ומשך הכרזה אחת ארוכה-חזונית. אל נכתן לא קלט את הפקודה, אף כי ידע עברית כהלכה. היה היחיד במחלקה שעשה כבודם בא לכתן למחלקתם במחנה-פליטים בצרפת ושם גודמן לו לקנות חלקת-צברית טובה. עתה הריע, שלא כדרך ציחית שלושה משפטים לבדם, אלא משך זמן ארוך רוב להג מפולפל ומורכב שעורר במשמעותו צחוק אדיה בקרב כל המחלקה. אין זאת כי הסמל משה ליפשיץ גרתח מאד בשלב זה של הצעדת המחלקה אל המחסן.

מחלקה — עמודי! אל אלוהי הברואים לתפארת! שלושים מיתרי גרון נערו איומות, והוא גאלץ להמתין עד שיסיימו וישתקו דים שתוקם השהוק. כשוך הסערה הצרית: מחלקה — עמודי!

שלושים השחורים נעצרו, כאותה מכונת נמחרת ב-ספיר" של מאה, שתחול שחור חוצה לפנייה כביש, דרך עצלתיים וגרירת בלואי מנעליהם. פה ושם נתפרטה געיה שגעו כאחירת לאותה צוית שוקקה שאחזתם.

ימינה — פנה! איך אתם עומדים? שמאלה — פנה! ימינה — פנה! שמאלה פנה! ימינה פנה! שמאלה פנה! לימין ישר! לישר! קח קצת אחודה! טוד בית, בסוף לישר, לישר שם בסוף! טוד גימל, לזה, לזה, עוד, עוד, בסוף קצת להיכנס — — לחזית שור! עמוד נוח! מחלקה — דום! עי-מיר נוח! מחה חדוה זיעה רבה מצוארו — ומיד — אלברט אלחדיף!

שלמזח אדירת-קולה גבוהה משכמה ומעלה, מערך ענקי שחור שיעד מביק ושפם בתחיתית תוטם גאה, כורך גביני-פחם נמרצים בשל רואותיו אפלות-האישון, ניקש עקביו, צעד אחת קדימה, חיך קמעה ונטש את המחלקה הסדודה למופת.

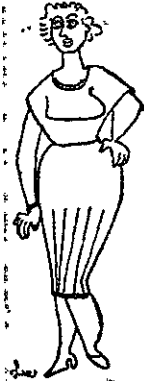
מחלקה — דום! — וקולו של הפוקד רועם כמבקש הצלחה בבחינה אחרונה בקודס של ממכ"פים.

מחלקה דום — אמרתי. מחלקה — דום! אינכם מבינים? מחלקה — דום! משה נסתכל במחלקה בתמהון כמי שפוקד על הר — זוז שני מטר, ופיקפק תחילה שמא הורה בטעות. עמוד יחיה, שהרי המחלקה שרויה בנוח.

מחלקה — דום! איש לא זע, איטידיחני נתגנב בפנימו, ראשיתו בנהיריו וסופו בקדקרו — חשש, שמא אכזר-לו קולו, ודומה

היה שהוא מתע
בסמן הימני (נח
אצ"י) ובינתו נ
עז ותוקפני, וב
ימינה, מטוראי
עזה ותוקפנית.
הסיחו עשרים
אל פרט אחד
אנשי המחלקה
חלוט, זפרצופו
עיני עשרים וח
עקיבות — אל
תורה בווה לט
ידו השמאלית
הסיט חזית פניו
לאיטו כחוקר ל
שמואליק.
שמואליק
החזיר את
פנה ימינה ונעל
למחרת לא
שתועבר לפלוג

במחסן הג
הכבירו מלל
מאתרי הכותל

שכל עיקרו הוא
אובן מחל
זאם יותר, בש

היה שהוא מתעופף מדעתו כציפור מכלתה. תלה הצצה מסומבלת בסמן הימני (נזכר פה, שהלה מכנה עצמו בטעות לשון: "סמל גם אני") ובינתו נסתחררה שבעים ושבע. להוי ידוע, שרוחק אל מבט עז ותוקפני, ובשום פנים לא עלה בראשו מה קרה כאן. צידד עיניו ימינה, מטוראי אל טוראי, וכל אימת שכך נסמר בחידוד-עינים עזה ותוקפנית, עזה ותוקפנית ולא עוד. בפתאום, כאילו לפי פקודה, הסיח-עשרים ותשעה הטוראים עיניהם שמאלה כשונים בתפילת אל פרט אחד שם. אל נכון, נדחק אף הוא להביט אל אשר הביטו אנשי המחלקה, ידיו אל מתניו, רגליו פשוקות פישוק חלום, ופרצופו רצין ומפוקה, גשתל במקומו הטוראי אלברם אלהדיף, עיני עשרים ותשעה מבריקי השיער השחור ולפו נאמנות, הערצות, עקיבות — אל אותו ענק צמרתני. הסמל משה ליפשיץ אבדה בינתו. תוהה בוהה לפני מחלקה זו של מרוקנים, השפיל עיניו אל צפרני ידו השמאלית וכירסם בחפזה אחת. מזון, מימין שמע קול צעדים. הטיס חזית פניו על ציר צוארו וראה את רבי-הטוראי שמואליק מפסיע לאיטו כחוקר לפשר המתרחש. אכן, מן השמים בא לו זה.

שמואליק, גש הנה.

שמואליק נקש דום.

החזיר את ההוא לשורה וקח את המחלקה למחסן הבגדים.

פנה ימינה ונעלם במפתה הכביש.

למתנה לא הפעם הסמל משה ליפשיץ במפקד הבורק. נודע

שהועבר לפלוגה אחרת.

ב

במחסן הבגדים היתה הדעת זחוחה למדי, ושלושה ברגשים הכבירו מלל על המרוקנים החדשים, בעוד שהללו מרקדים היו מאחורי הכותל בצהלה יתרה.

סגן יהודה שמואלי, סמל יורם אברמוביץ והטוראית הזמחה, כתפוח בסתר — ורדינה, הראשון — קצין אפסנאי, השני — האחראי למחסן, השלישית הפקידה ורדינה האחראית, בשל גביניה המרוקנים כנוצות תלנגול שחוט לשברון גפסם של חמישה עשר חיילי ישראל, כמאמד פיה המתוק, שהלכו שור לל כביכול, אחרי חצאיתה — שלעולם היא אזורחית, כלומר: עשויה להיחלף מדי בוקר, צהרים וערב — פעם באחת של ציצי חמניות, פעם באחת ירוקת פסים פעם בסתם חצאית של יום הכיפורים, מש מע — אדירת שוליים מתעופפים (הרואה זאת עלת לצום כדי מעת לעת), עתה היתה החצאית בעלת קפלים, וגונג צהוב, כדי שתתאים לחולצת תכלת בעלת בתי-ידיים כעין מניפות של מטרוניות, שכל עיקרן הוא שימוש של מה בכך, המספק חומר למחשבה יסודית, ואכן, מחשבתו של הסגן יהודה שמואלי היתה יסודית, אם פחות ואם יותר, בשל אותן מניפות של מטרוניות, בעצם אותם ימי-חמה

לעצמו חרש ולא על הטוראי אלברם שוליו כשתי טבעות כך הצחיד לבנותיו

שיא-השיאים בלעגו ילה קולו:

ועה בגרונו, ומשך נת הפקודה, אף כי בוסרם בא לכאן לו לקנות חלקת שה משפטים לבדם, שערר במשמעותו וממל משה ליפשיץ וסן.

לתפארת! שלושים שיסיימו וישחקו דים

מהרת ב-ספיר של תיים וגרירת בלואי תרית לאותה עוית

— פנה! ימינה — לימין ישר! ליישר! המשבצות — צא! בסוף! טור גימל, לחזית שור! וך חדות ויעה רבה

מעוך ענקי שחור גביני-פחם נמרצים אחת קדימה, חייך

ועם כמבקש הצלחה

! אינכם מבינים? מי שפוקד על הד — טעות, עמוד נוח,

חני נתגנב בפנימו, אבד לו קולו, ודומה

המתלהטים מדגע לדגע. לפדקים היה משתוקק להגיה את לחיו.
אם שמאלית ואם ימנית. או ראשית שמאלית ולאחד מכן ימנית —
דרך הצמדה הדגנית אל פדק זרועה של ורדינה. שמן הסתם מראהו
כמדאה קישוא בשל. ושאינו חדל מהגיה לעולם מבעד ל"שרוול"
המוזר. אלא שעדיין עסק בתיכנון מוקדם ומפורט של מה שמי יתן
ויבוא. הכין אפילו תרשים מדויק של כל דרכי הגישה והנגישה אל
כריהחמד ומכריהחמד הסמוך לבדכת-השחיה שבידכתי המחנה.
אשר מבעד יום אין דרכים אלה אלא סתם מבוך של שיחים ועשבי-
בד. אך עם לילה הם עלולים להתקרא בפיו "נתיב האושר" או... או
"נתיב היסודים"... בחרדה שאין לשער הוא מדמה עצמו כאותו מישהו
שישא עליו את המספר הסיודי הששה-עשר. הסעיד על כך וכך
חיילי ישראל. כמאמר פיה המתוק של הטוראית התמדה ורדינה.
ששכדו את נפשם הזכה בבדולח אל צוקי לבבה. העשוי אמנם להינתן
למישהו אולם זאכן, למישהו שאין לדעת מה מראהו. מה צורתו ומה
שם אבירי יקרא לו בעולם הזה.

הסמל האפנסאי אדום-הפרצוף וצהוב תורתו דחבת-השיעור,
יודם אברמוביץ מנו ובא. בתורת מענה אויפרי תגובה. אמד: "א א א"
איזה אאא? אתה מדבד שטויות! א א א... מאלה תעשה בני
אדם? הבט דגע מבעד לחלון. הבט! נו? אני אינגי מקנא בשמואליק!
זה נכוע להם כמו אני לא יודע מה! כבר חמש דקות שהם עורכים
להם פנטזיה מסביב לזה, שמה, השחור הגבוה... יהודה שמואלי.
ביקש לשאול דברים של טעם, שלמען האמת אינם דוקא מוגעים
בלילות שינה מעפפפיו, כי אם פשוט למען הדגם פציית-פה הגונה. אחת
ועד. החקוקה כסעיה בתקנונו המחושב. כפי שסופר לפני דקה
אחת או שתיים.

שלושת אנשי האפנסאות הציצו מבעד לחלון בתמהון כלשהו.
ואמת שנהנו מן המתרחש ולא דק הם. ברנשים מבל תפרצות המתנה.
אפשר מספרם מאה או מאה חמישים. נקלה סביב מחלקת השחודים
המרקדת טרופה ורוקעת סביב לטודאי אלברט אלחודיף. רבי-הטוראי
שמואליק, ספק ירא ספק מבטוט, נצפן לו בקרן זווית כפוף-ברכיים.
במובן ומוזמן לכל מקרה, למשל — שפתאום יגשו אליו המרוקנים
גבוהי-הקומה ומבהיקי-השיער השחור, יטלוהו בזרועותיהם ויעיפוהו
לשמים הגבוהים. הלוהטים בעצם אותה שעה שלפני הצהרים.
נרא אלברט — נוא. אימונים. נוא אלברט — נוא אימונים...

עלו הקולות המתרוגנים זה אחר זה.
"זהו מה שאני אומר לכם! קרא יהודה הקצין האפנסאי. גם
אלה חיילים! תנו להם רגע אחד חופש — והם יחריבו את כל העולם!
הביטו! הלא אפשר להשתגע! הלא תיכף יטרפו את שמואליק
המסכן! מי הביא אותם לכאן? איזה טיפש היה זה? מי צדיך אותם פה?
אם יעזו להוציא אותם לקרב — יהיו המצרים מתרחיים-בתל-אביב...
אל המחסן הרם הממ"כ שמואליק, חיוך של מבוכ על-פרצופו
הילדותי. קומתו הנמוכה נראתה גחוכה לעומת אלה המשתגעים
בשלהם בחצר.

מה לעש
שמע שמן
לם זה שעומד
אלברט
כן אלבר
יפסקו מפני
השתגע
קנאי טפשי
להרביץ בראשו
ונאלץ היה לה
אנסה
זה היה ב
בוקיני מקום
צפילה שיתופי
מבנסים מוק
ומלבושים שימ
של מחסני הצו
צוחות קד
שם במחסן מ
באורח זר ופחו
אפשר ש
הלקוטה ככבש
אלא שדריסתו
מסמרני הותיד
לנפול — ונפ
זא העלה על
לבדר בדיוק
זהמלבושים ה
ומאחורי הדלפ
למוזמנים לקבי
מכאן ואיל
הבגדים על א
המחלקה נטש
מקהלה של מר
פשטה השמועה
שעל יד הברק
על ידי ורדינה
הוא וניתן לס
בהתגנב של ה
של המתנה
הזוג הסד
היתה ולפי ש

מה לעשות? שאל.
שמע שמואליק? קראה ורדינה בקול מעורר, גש אל הגבוהים.
שם זה שעומה באמצע. מה שמך?
אלברט.

כן, אלברט. שמעתי שהוא מבין עברית. גש אליו ואמור שהם
יפסיקו מפני שצריך להיכנס הנה לקבל בגדים.

השתגרת? נזעק יהודה טראגית, ובעינו האחת ניצנץ משהו
קנאי טפשי. עינו השנייה קתה ברגע זה מפאת מכת-רושם שניסה
להרביץ בראשו של עצמו, וסופו שהיכה על עינו עד שדמעה גססחמקה,
וגאלץ היה להיחפו למרפאה.

אנסה, נתעודד שמואליק בצרה.

זה היה ניסוי מעניין מאד ועדכו אולי כערך שמיחסים לניסוי
בוקיני, מקום שם צרה פצצת-האטום גבינה או פשטידה. כאן נערכה
גפילה שיתופית על כל שנמצא אותו יום במחסן: חבילות של חולצות,
מכנסיים, מוקיים, נעליים, גופיות, תחתונים וכיוצא בזה. אדם
ולבלבושים שימשו שם בערבוביה נדירה למדי בכל מהלך דברי הימים
של מחסני הצנאות בעולם.

צוחות, קרטועים ושאר סיני סוגות-גרונ נרחבות היו מהלכות
שם במחסן מתוכם של אנשים, שאולי לא תפסו מדוע ולמה נהגו
באורח זר ופחות מתוך בואם הנה.

אפשר שאלברט הגדיל לעשות בכל אותה מבוכת התקופה
הלנוטה ככבשן, בבקשו צדיחות מסוג אותן שטרם צרח עד היום,
אלא שדריסתו שדרס הפעם מעמידה אותנו על סעותנו. אכן, עקב
מסמדני הותיר על פני חצאית צהובה של יצור אנשי מפותק, שמש
לנפול — תפל, זו ורדינה. אלהדיף זה פסק מיד את אשר פסק.
הוא העלה על דגליו את היצור הצהבהב שהפיל, ואי אפשר כאן
לברר בדיוק מה חש באותה שעה. לא יצאו דקות רבות מדי,
המלבושים החטופים הונחו מסודרים במקום שהיו קודם לכן,
ומטאורי הדלפק המכובד הסתדרו שלושים המרוקנים — מוכנים
למומנים לקבל את המגיע להם, כיאות וכמקובל.

מכאן ואילך (כמובן, שבעצם אותו הרגע עסקו במחסן בחלוקת
הבגדים על אף התנגדותו המפורשת של הסמל יורם אברמוביץ,
והמחלקה נטשה את המקום בריצה של מעלה-מעלה, כלומר —
מקהלה של מרוקנים כנגד קריאותיו של הטוראי אלברט אלהדיף?)
משטה השמעה שדרכי הנסיגה והגישה אל כריהחמד, ומכרהחמד
שעל יד הברכה שבירכתי המחנה, נוצלו בלי כל תיכנון מוקדם
על ידי ורדינה הפקידה ואחד מארוקני, ולא עוד, אלא שסוד גלוי
הוא, וניתן לסיפור על נקלה — שראשיתו של ענין היתה ישיבה
בהתגבש של הפקידה ורדינה ליד הטוראי אלברט אלהדיף בקולנוע
של המחנה.

הזוג הטרי הזה לא הרבה שיחים ושיגים, שהרי חשיכה עצומה
היתה, ולפי שאין משיחים בסעודת נאהבים.

הן את לחיו.
כן ימנית —
הסתם מראהו
יד ל-שרחל"
מה שמי יתן
הנסיגה אל
המחנה.
יחים בעשבי
שד" או... או
באותו מישור
על כך וכך
הקה ורדינה
אמנם להינתן
ה צורתו ומה

זבת השיעור.
מר: א א א.
ל תעשה בני
ב שמואליק!
שהם עורכים
ודה שמואלי
דוקא מונעים
ה הגונה, אחת
לפני דקה

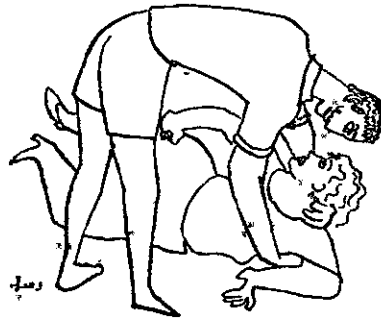
מהון כלשהו.
וצות המחנה.
נת, השחורים"
רבי-הטוראי
נפוף-ברכיים.
ין המרוקנים
הם ויעיפותו
הרים.
א אימונים...

אפנמאי. גם
ת כל העולם!
נת שמואליק
יד אותם פה?
בתל-אביב?
ה על פרצופו
המשתגעים

ערב אחד, במעמד של פישוק לבבות שהניחו את עצמם השנים. הקשתה ורדינה, כשם שמקשות רבות רבות אחרות, כשהן חוששות מאד, שהשחר העשוי לעלות בכל עת ובכל דקה ניתן להיראות לא רק להן, כי אם גם לאחרות בעלות הצאיית צהובות, וכך פנתה אל אלברט שעה ששיעשע בטבעות שפמו:

„מדוע אמרת לי, אלברט, מדוע אמרת לי שאתה אוהב אותי?”

אפשר שרבים וטובים אחרים היו מתלהמים מעצם הבעיה, וביחוד מאחר שהציגה אותה ורדינה זו, והיו פושטים את עקת לבבם והמפרפר כנחש או המתפתל בחשאי בהפלגות שיש להן שחר או אין, אלברט השיב:

„פשוט מאד: אותך פשוט, ילדונת. לפעמים צריכים אנו, צריכים אנו לומר לזר לתנו דברים שכאלה, שאין אנו בטוחים בהם אפילו, אלא שהיינו רק משתוקים קים, נכון אמרתי? שיהיו קיימים. על ידי כך אנו משיגים לנו את שלנו. וג' מר, והוסיף לשעשע אחת לימין ואחת לשמאל —

טבעת אחר טבעת של שפמו.

ורדינה זו, שורדינה רחנצויג הוא שמה במלואו, ליטפה דרדר את ראשו מבהיק השיער של האחד המארוקני שלה, זה המשתיך למחלקה אשר השיגה השגי אימונים מופלאים בימים האחרונים. יתכן שהבינה משמעות „מבשרת רעות” מדבריו המפולספים, אך תיחתי לה, ואכן תיחתי לה, ש... כלום.

ואח דבריו שמרה כלבה.

ג

אף שהצטיינה מחלקת המארוקנים במהלך האימונים, הגה מפקדת פיקסו בכשרה הקרבי ולצתים תכופות היו מגדושים, סאה הגונה של ספיקות לגבי הקרב הראשון שאליה תצא. מארוקנים אלה הן שומעים את שמעם בכל מקום, כל פה לא ילאה מן ההגדרה המורגלת: „חיות”. באוירת הצבא אין אתה עשוי לגולל לפניך את הפרשה שאותה דש בה, פדיוקה, ענין זה ניתן לאחרים המקבלים בשל כך אפשרויות של פנאי. כחייל אתה שרוי בכל אשר תפנה בדוחק, ואין פליאה מפני אותו מעמד שבו תחפוך תמיד להגדיד מיד, בו במקום, את אשר עליו אתה מהרתך לפרקים. בין פעולה לפעולה, וההגדרה פסקנית, ואין עליה עוררים חולקים. פסק מישוהו — טול מפיו את הלעוס, זבלע אותו, זה קל יותר, זה אינו מעיק יתר על המעיק.

המארוקנים? המארוקנים הם, חיות, נוחה, מבלבד שיהיה שקט, תגמר, כל תוסף לבלבל לי את המח קענין זה.

ספקותי
אולם לא נין
מאחר שהק
מתקדמות שו
והנה הן נעו
לו, לשמאלן
חזיתית, ולם
המחלקה מטו
ילדותיים וקן
אחסונים כדי
שכבו
ראש גבעת ה
זו נזדקרה כו
מיד מה נכנ
המזרחי שמה
מפקפק כליל
באזרח פלא
הברואים לאו

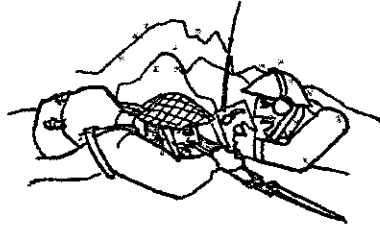

מדאש הגבעה
משהו, א
פריקה
בניאיות שמו
ומעליהם קוצ
פזמרו את
כלשהו, שתי
נשמעו סמוכ
הנתקפים
או יותר, ומ
אפולתי כל כ
קים הנוהרים
נתגעש כאן
קוממיות לפנ
דות — נמצ
פתאום קרה

ספקותיו של המסבך שמאליק היו אוכלים אותו בכל פה. אולם לא ניתן לו להוסיף להרחיב בדבר. עתה הוא מפקד המחלקה. מאחר שהקצין שלה נפצע בתרגולת הקרב האחרונה. עתה מתקדמות שתי כיתותיו המוגברות בדרך טרשית עד לתחתית הגבעה. הגנה הן נערכות. כאילו בלי משים לאיזו הסתערות אגפית שיעד לו. לשמואליק מפקד הפלוגה. שתי המחלקות האחרות הסתערנה חזיתית. ולמקרה הצורך. לפי קריאה אלחוטית. הסתער אגפית המחלקה מספר שלוש. בפיקודו של רבי-הטוראי שמאליק. שפניו ילדונים וקומתו שפופה כדי גיחוך לעומתם של מארוקנים אלה. החסונים כדי הערצה.

שכבו צמודים לאבני-הסלע הגדולות והקטנות התכוננו אל ראש גבעת האויב. המשלט-שיש לעלות עליו מבעוד האפלה הגמורה. זו נודקרה כשנודקרה. נו. כיצד יכולים הם. מארוקנים אלה. להבחין מיד מה נכון להם בפסגת טרשים זו? לך ושער בנפשך. רב-הטוראי שמאליק. מה מתרוצץ להם בלבם של שחורים אלה. שאותה מפקק כליל בכשרם ובמעשיהם. ושברגע זה הגך מתפלל שתמצא באורח פלא בכליך פוליסה של חבדת-ביטוח של מעלה. אל אלוהי הברואים לאבדנו! מה שיהיה — יהיה!

האלחוטאי מילמל חרש: „להתקדם עד למרחק של מאה מטרים מראש הגב“ עה. התקדמו בלאט. איש איש דומם. ובמתיחותו שלו האפלה. עולם חי אחר עולם חי. זיחללו נמוכות אלה הממכפים עם טוראיהם עד קרבם כמרחק מאה מטרים.

מראש הגבעה. ושלושים וארבעה אנשים אלה המתנינו לאות הסתערות. משהו. איו פעימה שאינה נכספת.

פריקה רבת-הוד של מקלעים ומכוונת השתפכה במבול-חטף בגיאיות שמסביב. זהרן-קטל בישדו פתיחתה של אש-החיפוי. ומעליהם קוצבים כדיוקם פגזים של שנים ושלושת האינטוס. הללו פיזמרו את שלהם באורח שרקני. מעופוני וסופם שנתבקעו בצמחם כלשהו. שתי המחלקות פתחו בהסתערות. שהרי הצעקות שנשמעו — נשמעו סמוכות מאד. אפשר שעל או שעליים מכאן.

הנתקפים שלמעלה לא נודדו להשיב אלא כעבור עשר דקות או יותר. ומשפתחו באש לצורך הגנתם. נראה היה שהלילה אינו אפלולי כל כך. וכך טשום עשרות רקטות שהפריחו. ומאת הזיקר-קים הגוהרים מלפני לועות ה„ויקרסים“ שלהם. משהו רציני באמת נתגלש כאן. העשוי להרוג כל מי שנשמה באפיו. וטורח לדרך קוממיות לפנים. אותם שלושים וארבעת המצפים לאות ההסתערות — נמצאו בהם ששאלו את עצמט דרך תמיהה: „מה זה פתאום קרה כאן?“

עצמם השנים. שהן חוששות לתן להיראות. צהובות. וכך

אחב אותי זי עצם הבעיה. ים את עקת ות: שיש להן

אווה. פשוט. מים צריכים. נו לומר לזר שכאלה שאין יבהם אפילה רק משתוקק זרתי? שיהיו ידי כך אנו זה שלנו. וג לשעשע אחת לשמאל — כעת של שפמו. ליטפה רך-דיך זה המשתין מ האחרונים. פולסים. אך

וימתים. הגה היו מגישים תצא.

1. כל פה לא ין אתה עשוי ענין זה ניתן יל אתה שרדי שבו תחפוך דרך לפרקים. רים וחולקים. יותר. זה אינו

בלבד שיהיה זה.

הערב
המחנה
שמה
להסתער
מה
הרובים
זה היורק
מה
לחם חמה
איפו
שמה
השני
לחש אל
פקודה לה
לא
לא טוב
ככה
אותו
הטור
ראה חמי
ללא תכלין
פותרים ני
גבוה אל
הירור הר
השחרים
אל עיניו
לשפמו של
ובקולו הר
המחלקה ל
הלה — פ
וצירפת בו
הברי
קדימה!
אכן
עשיו
שצפו מח
תערים על
היובל דם
עם האויב
בה כאן לו

שמואליק! שמואליק! ליחש הקשר כמיטלטל בקדחת, שמר
אליק! להסתער! לאגוף מימין! מיד! מיד!
שמואליק נתבלבל לחלוטין. לפת שעדו כמי ששוקע במים
עמוקים וספק בלבו אם טוב לו בכך או שמא ידבה לשקוע עד
שתיפסק נשימתו. עד מהרה ניסודו חבש את כובע הפלדה שלה
"הקשב!" כמרומה שהגביה קולו. "לחבוש כובעי פלדה. כדנו
את הדובים. שהם זבחן משהו באופל, כיתה מספר אחד אחרי
בריצה. כיתה מספר שנים — אחרי כיתה מספר אחד. קדימה!"
השלושים וארבעה גהרו כפופים וקפוזים ורצו אחרי מפקדם.
מיד כרעו ארצה נפתחה אש, ועתה מכוונת אליהם. מעין צלע
של גבעת טרשים פיצצה לעומתם דרך תקיפות ואזהרה חמורת
תוצאות.

שמואליק יחל — נתקפץ. אל בין שתי הכיתות.
"מקלעים — לשמאל." ששה בחודים נשביעי שנצמקף אליהם —
קפצו שמאלה. למקום שקפצו. שמא כבר נפגע משהו? בזה הדגע
הועפה. כמרומה, דקימה והדורית והילוחיה כה נאות. לעזאזל!
"מקלעים! לפקודה להסתער תפתחו באש-חיפוי מהירה." איד-
יוט! אגו! האם הללו שממול. מבינים עברית?
שה שתי דקות. אל נכון שדקו כדורים ודומה היית כאילו
מצוי אתה ברחוב אלגבי בלב הכביש ההומה ומכוניות שודקות
להחריד עטות עליך לדדסך. שמואליק ניסה להשתיק משהו בתוכו.
לפתע. בהיותו שדוי בכך. דכון כנגד קהודים מתעופפים אל
מחלקתו, נתאדה לכוס תה חם ויד רחומה על מצחו. טעם חמצמך
עמד בחיכוך, ולשונו דבקה בבית-בליעתו. יבש. מאד יבש.
"מפקד! תבר מפקד! מה זה? למה תחכה?"
שמואליק. החבר מפקד, הכיר את קולו של הטוראי אלברט
אלחריף. הרעים:

"היכון להסתערו! המחלקה — הסת-ער!"
אש-המקלעים שלהם היתה אילית לעומת מה שנפתח עליהם
מלפנים.

עמדה — קח!
הרביצו. הדביצו! מהירה — אש!
קשה, מה — שמואליק? ריח מוזר דגדג נחידיו.
מחלקה מספר שלוש — הסת-ער!"
אל נכון קרבו מאד אל השוריים למעלה מהם. המדרון, מהם
הקלאה אל הפסגה. אל האויב, היה תלול למדי, ואפשר נראה
לשמואליק קבלתי ניתן להעפלה נרעה מאד הנצרכת כאן. אנשיו
ירו. אך מה תוכל לעשות יותר מזה? אפילו אש המכוונת שלהם
אינה אפקטיבית עוד. הלוא שמעת בזה הרגע התלקחות פתיל
של דימון המוטל עליך מגבוה!
ודימון נתרסק בסמוך לו. ועם קילוחי דמו הראשונים ניטלה
ממנו הכרתו.

הערבים הללו רוכבים, רוכבים יה שיך!
המחלקה מרביצה אש אוילית כדי גיחוך, פשוטו כמשמעו.
"שמואליק! שמואליק!" האלחוטאי ניקש בשיניו, "שמואליק!
להסתער למעלה מיד! להסתער מיד למעלה!"
מה עלתם ברצתם אותה עת, ברצתם של אלה המארוקנים,
הרבוצים במלך שכפאם שד ומרביצים כדוריהם לתחת שמעליהם,
זה היורק אליהם זרחה, פגזים ורימונים?
גמלה יש די שאל מישוהו, ובאפלה המוארת נודחלה וקרבה צורת
לחם חמוש.

"איפה שמואליק?"

"שמואליק פצוע, חכה קשר, מה יש?"
השנים נתקרבו, טוב לשמוע קולו של חבר, האחד, זה הקשר,
לחש אל אותו שחל ובא לכאן, הטוראי אלברט אלחדיף: "יש
פקדה להסתער למעלה!"
"לא טוב! לא טוב! מפקד שמואליק פצוע! שמתו לו תחבושת!
לא טוב, חבר קשר! תגיד שמה שמפקד שמואליק פצוע! תגיד
ככה!"

אותו קשר ניסה לאמור, ניסה.

הטוראי אלברט אלחדיף — להכה גשתלחה בעיניו, אל נכון
ראה: חמילה-עשר רעיו שטרם נפצעו רבוצים דופקים ברוביהם
ללא תכלית, שמואליק פצוע, יהללו מלמעלה יורקים עליהם רימונים.
פותחים ניצדה ומשירים אותם כאותו ברנש היורק ממרפסת בית
נבות אל עוברי-אורח של מטה, לעזאזל! הידק את שפתיו, לא
הירדה הרבה, הגם ששמע מקרוב את מלמולי-היאוש של חבריו
השחורים כמחוז, זעם עצור הלם בתחתית חטמו — ופשט משם
אל עיניו, קדקדו, חוזר וירד אל פיו, שקפץ היה עד כאן מתחת
לשפמו ששוליו כשתי טבעות: שוב נבוק בתוכו משהו. (המשוהו!).
ובקולג-הרגיל כל כך, כקראו בכל יום פעמים אין ספור, בצאת
המחלקה לאימונים או לחדר-האוכל, החבריה שלו עונה לו במקר-
הלה — פער את פיו, הצחיר שיניו אל מנל היריקות, והזהרורים
וצירפת ברוב עוז:

"חברים! הערבים בורחים! הערבים בורחים! קדימה! אחריהם!
קדימה!"

אכן, החבריה שלו ענתה, כדרך שהיתה בגילה לענות.
עשרים הנותרים זינקו נכתם בהי" קצוב וממושך, רוכבים
שצפו ממתניהם הדורות, ועד מהרה גשלו מהן הרימונים, המס-
תערים עלו על שוחות, הלמו בקתות הרובים, בעטו בכרסי האויב,
הזיבו דם בכידותיהם, הבורקים, אפשר נשכו או גשכו בצותא
עם האויב המבוהל משום טקטיקה חדשה שטרם שמע עליה ונתקל
בה כאן לראשונה.

בקלחת, למור
ששוקע, במים
דבה לשקוע עד
בע הפלדה שלו.
בע? פלדה, כדנו
ספר אחת אחרי
אחד, קדימה!
אחרי מפקדם.
יהם, מעין צלע
ואוהרה חמורת
זות.

נצטרף אליהם —
שהו? בזה הרגע
זות, לעזאזל!
מהירה, איד-

זמה היית כאילו
מכוניות שורקות
גל משהו בתוכו.
מתעופפים אל
תן, טעם המצמץ
אד יבש.

הטוראי אלברט

שנפתח עליהם

המדדון, מהם
ואפשר נראה
כח כאן, אנשי
המכונות שלהם
התלקחות פתיל

הראשונים ניטלה

בהמולה שגברה
 והלכה נילך היה, על
 כל הגיחה שבבך.
 איזה קצב משתנה
 אחיד, איתן של מא
 רוקנים מעפילים
 אלה העונים כאחד
 במקהלה לקריאותיו
 של הטוראי אלברט
 אלחדיף, המטפס
 על ראשו של האויב,
 העולם מעלה מעלה,
 מעלה מכפי הידוע
 לנו משכבר הימים.
 ואכן, סופם שעלו.

עדות מפה ועדות משם, ומפקד הפלוגה דימדם לעצמו את
 מהלך הקרב שערכו המארוקנים אי-איתמול.
 תלה זה עיניו העששות מרוב תימהון באשר תלה בין כה
 וכה ומאום לא ראה, בלתי אם מהלך של קרב המארוקנים שלו.
 אלה שסופם שעלו לאשר נצטוו לעלות, אפשר שהגיע סעצמו
 למקום שהגיע, אכן, יתכן שפסק אף הוא פסקו לאמור, ופסק
 לעצמו, שלא בלילה אפל מאד, ושלא באזני ורדינה אחת חולמת
 ומקשה, המקבלת את דבריו של אלברט שלה, הטוראי אלברט
 אלחדיף, כמין לחש-חשאים, שאינו משתמע אלא לאחת, אכן, פשוט
 מאד, אוהו פשוט מאד, ילדונת, לפעמים צריכים אנו צריכים אנו
 לומר לזולתנו דברים שכאלה, שאין אנו בטוחים בהם אפילו, אלא
 שהיינו משתוקקים שיהיו קיימים, על ידי כך אנו משיגים לנו
 את שלנו.
 ואלברט אמר, או שאג, או צוח כדרכו: „הערבים בורחים...“
 תלה זה עיניו באשר תלה, אפשר גם שאל את עצמו, כיצד
 היה הוא נוהג אילו שריו היה באותו מצמד, אך אפשר מאד ששאל
 אחד כך את דעיו, ובזאת את כולנו: כלום נובל עוד לשאול, כדרך
 שאנו רגילים לשאול עליהם, על מארוקנים אלה — הנהפוך כושי
עורו? כלומר, מארוקנים אלה, כלום יש להם תקנה? סבורני,
שלשחוריים-בושים אלה אין כלל איזה עוד שעליהם להפכו, כן,
 כמדומה לי שסבורני כך.

הימים פיינר (חסר)

מס

בכנפי הסופה הלכנו
 החולות שקרעו את
 והדרך נפלה המוקו
 כך שבר המסע האו
 הוא נצה את הקר
 ורבע על כרפיו מא

לא נדע אי הדרך
 גם דלמך הקרוצה
 ובפיונות סוקרת דו
 הנאית איך עם צו
 איך הקרב את מצנ
 את הפחד לבן-הפנ

פאן הלילה נחל
 הוא שולם ידיו פס
 התוקלי להקרין לו
 אגרופי הסופה נקפ
 וחוקטים בטרופ א
 המסע נקצר רגע
 וחיוף ילדים על ק

את ראשו
 לא ידענו הרבה ח
 צת מדם שלוליות
 אף וברגו את כחל
 וקפתינו צרוכות
 השמר עולתה דחוג

35129
c.2

2/A.3

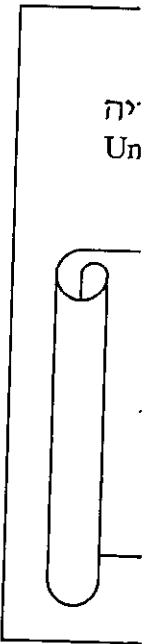
משרד המבחן
מחלקת המבחן
בניין המבחן
ירושלים

קשת סופרים

ילקוט לדברי ספרות
של סופרים-חיילים.

למנוח ג.א.ו.ן

✓

הוצאת מכוון תרבות של צבא יהודה לישראל

2/A.3

6031